

13. Vyhlazení Zakázané říše šilencem Pongem

„Šéfe, Šéfe, ty vole, probudte se,“ třásl Pong Blázmem, který už dávno hodil čelíčko na pódiovém stole. Pod nimi stále probíhala jedna z největších orgií Sluneční soustavy a nevypadalo to, že by davy nějak prořídly. Nad kolonií stoupal dým z hořících budov a chaos začínal nabírat nekontrolovaných obrátek.

„Musím to nějak zastavit, půjdu dát dohromady jednotku policajtů, jestli seženu někoho střízlivýho,“ zamručel Pong, dal lajnu a šel pátrat po někom, kdo by mu pomohl nastolit opět veřejný koloniální pořádek.

Kromě Urghy a Karlose však nebyl nikdo k dispozici, protože kolonie byla sevřená křečí a nebylo nikoho, kdo by se chtěl věnovat jakékoliv práci.

„Pongu, co chceš s tím vyndaným davem dělat? Vždyť není šance jakkoliv všechny ty vyjetý lidi usměrnit,“ smála se Urgha.

„Děvenko zlatá, vyhlásíme ultimátum a kdo ho nedodrží, ten prostě zemře.“

„Ty vole, a jak chceš vyhlášovat ultimáta? Myslíš, že tě někdo bude poslouchat??“ smála se dál.

„Normálně, jak jinak myslíš? Místním rozhlasem. Všichni tady poslouchají místní rozhlas, Číňani jím vyhlášovali své edikty a nikdo ho nikdy nevypíná.“

„Když myslíš. Odkud se vysílá?“ zeptala se Urgha.

„Z ústředního výboru, je to jediný místo,“ odpověděl Pong.

Z budovy výboru byl solidní mrdník. Vykašený lidi obsadili chodby a většinu kanceláří, kde pařili a souložili jako o soudním dnu. Došli až ke dveřím s nápisem „*Obecní rozhlas*“ a Pong otevřel. Uvnitř bylo několik mrtvol a menší nepořádek. Karlos se usadil ke stolu a zkusil zapnout elektroniku. Za krátkou chvíli radiostanice svítila a Pong popadl mikrofon. Zmáčkl tlačítko a promluvil.

„Tady Pong, toto je první varování ze tří. Okamžitě ukončete zábavu a vraťte se do svých domovů nebo budete nekompromisně zabit.“

„Myslíte, že to někdo slyšel?“ zeptal se.

„Těžko říct,“ odpověděl Karlos a z chodby se ozval vyndaný smích.

Pong otevřel lahváče a narýsoval lajny.

Vypil dvě láhve piva, než usoudil, že je potřeba vyhlásit varování číslo dvě. Nechtěl zase dělat příliš dlouhý prostoje mezi hlášeními, protože by jim pak nemuselo obyvatelstvo věnovat řádnou pozornost. Zapnul tedy mikrofon.

„Haló, haló, haló, varování číslo dvě. Zvedněte hlavy od mrdání a poslouchajte toto zvěstování. Kdo doma nebude po třetím upozornění, zabit bude bez varování!“

Pong se napil a podíval po Urghe a Karlosovi.

„Jakej sem byl?“

„Vážně myslíš, že to zabere?“ zeptala se Urgha.

„Určitě, tady sou vycvičený a jakmile začnou umírat první lidi, rychle se to roznese a zbytek zaleze do svých doupat.“

„Když myslíš,“ zasmál se Karlos a vyndal další lahváče.

„Kde je vůbec Kokot?“ zeptal se Pong po pár dalších vypitých pivech.

„Naposledy jsem ho viděla s madam Kawasaki,“ odpověděla Urgha.

„Aje, dobytek jeden,“ pousmál se Pong.

„Nevim, kdo je tady dobytek, ale budiž,“ rýpavě poznamenal Karlos a vypadal nervózní.

„Je asi čas posledního varování, co?“ zvedl se mistr kung-fu a naposledy zapnul mikrofon. Vytáhl z kapsy hudební přehrávač a pustil do místního rozhlasu mocné trubení sirén, které po vzdáleném zesílení všech přijímačů úplně rvalo uši a vnitřnosti.

Dvě minuty řvaly sirény, než je Pong vypnul.

„Slyšeli ste zmrdi? Tohle bylo třetí varování. Každý, kdo bude po skončení tohoto vysílání přistižen venku, skončí zasraně rychlou smrtí. Nezapomeňte, že já a Šéf ovládáme veškerou technologii podpory života. Takže ještě jednou. Kdo nezaleze, zdechne, rozumíte? Máte deset sekund, abyste zmrdi zmizeli z ulic. Pong konec.“

„Hodně drsný varování,“ řekla Urgha.

„Počítej deset sekund,“ odpověděl Pong a vytáhl meče.

„Dvě piva nebylo deset sekund, žejo?“ řekl Karlos.

„Ne nebylo, všichni dostali dobrou náskok, ale stejně nás čeká pár mrtvejch,“ odpověděl Pong, zvedl se a otevřel dveře do chodby ústředního výboru.

„Nikdo nikde,“ zasmál se, „tady sou naučený poslouchat přísný rozkazy.“

Prázdnou budovou došli až ven do vyprázdněné ulice, kterou pokrývaly těla do mrtva zmožených a několik postav, kterým pohupující země nedovolila jít rovně.

„Budem zabíjet i tyhle chodící mrtvoly?“ zeptala se Urgha.

„Asi ne, jenom ty málo našrot a hlavně agresivní zmrdy, ale myslím, že jich moc nebude,“ řekl Pong a šel tichým bulvárem. Moc dobře věděl, že z některých oken je pozorují vyndaní obyvatelé a strachy jsou posraní až za ušima. Už místní domorodce docela dobře znal, hlavně jejich obavu z narušení dýchací atmosféry a klimatu.

V zabaveném osobním voze Pong s Urghou a Karlosem projeli celou kolonii a zabili jen několik málo lidí, povětšinou nechutně vyndaných provokatérů, kteří se nechtěli podvolit Pongově výkonné moci.

„Čekal sem teda větší jatka,“ trošku sklesle podotkl Karlos.

„Sem ti říkal, že jsou vycvičený, ale neboj, ještě pořád máme před sebou práci. Vyhlazení Zakázaný říše. Teď jdem probrat Šéfa z kómatu a dát dohromady celou partu,“ odpověděl Pong a zamířil zpět ke stadionu, kde se na pódiu právě probíral Kapitán Blázen.

„Solidní apokalypsa, kde sou kurva všichni,“ rozhlížel se po místě plném opravdu těžce unavených figur a zapálil brko.

„Šéfe, koukám, už ste vzhůru. Poslal sem zmrdy na kutě, ať se vyspí z kocoviny a pořádně užijou dojezd. Čeká nás práce.“

„Pongu, ty vole, to byl mejdan. Kde sou všichni?“

„Šéfe, Urgha s Karlosem dávaj do kupy posádku, my pojedeme přes letiště zpět do klubu a připravíme se na nadcházející povinnosti.“

„Ty vole, Pongu, doufám, že si přijel autem,“ zamručel Blázen a těžce se zvedal ze židle.

„Můj vůdce, rád vás vidím. Jak jste si užil inaugurační párty? Hosté už pomalu odlétají do svých domovů,“ přišel rozjařený a rozčuchaný Kokot pozdravit Kapitána, jenž pohodlně seděl ve své klubové pohovce a pozoroval hosty v podniku, kteří ještě nemohli spát a přišli se dorazit.

„Kokote, parádně a co ty? Vypadáš, že si to měl dost náročný.“

„Můj vůdce, já se jen tak neunavím, ale madam ...“

„Radši mlč a co se stalo v posledních pár dnech, zůstane tam, kde se to stalo,“ zarazil ho Kapitán.

„Šéfe, musíme zvednout prdele a dokončit náš úkol,“ vstoupil Pong do rozhovoru.

„Nojo, ten zasranej plán s vyhlazením civilizace, kam povedou naše kroky teďka?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, zaletíme za našimi radioaktivními přáteli pro nějaký atomovky a perník. Pak splníme povinnost vůči vesmíru,“ řekl Pong.

„Dobře,“ odpověděl otráveně Blázen a pohládl Mazlíčka, který mu s hodně velkým břichem spokojeně ležel u nohou. Popravdě napsáno, Mozeček měl taky místo břicha solidní žok.

„Mozky mozky. Mozky. Mozky mozky mozky, mozky,“ vítal Blázna Mozek s Játrem.

„Kokote, proč jim kurva nerozumim, vždyť Oogle translátor posledně fungoval.“

„Můj vůdce, moment,“ odpověděl Kokot a začal se hrabat v terminálu překladače, „předposlední aktualizace se nějak zasekla, moment...“

„Mozky. Moz... omovka je připravená k testu,“ pokračoval Mozek.

„Už je to lepší. To sem rád, bude mejdan?“ zeptal se Pong.

„Jasně šílenče, odpálíme ji přesně o půlnoci. Pozval sem pár nejlepších zákazníků, abyste se tu necítili osamoceni.“

„Mozku, seš fakt skvělej hostitel. Náš byt je připravenej?“ zeptal se Blázen.

„Jasně, běžte se ubytovat, mejdan začíná v 19:19,“ odpověděl Mozek a vypadal, že se usmívá.

Přesně v 19:20 přišel do vyhlídky Kapitán s kompletní posádkou a mezi domorodci byl nejobletovanější návštěvou Mozeček s Mazlíčkem, protože živý mrtvý jim velmi detailně vyprávěl, kterak s věrným studeným přítelem pomáhali zabíjet čínské vojáky. Jeho velmi živé popisy rozbíjení hlav a sání ještě tepajících mozků vyvolávaly mezi radioaktivními nemrtvými silné brutální emoce.

Kapitán Blázen otevřel lahváče, posadil se ke stolu k nějakým byznysmenům a ubalil brko. Po několika dalších pivech a jointech se rozjela klasická debata o všelijakých vesmírných hovnech.

Pár minut před půlnocí Mozek obešel celou Bláznovu posádku a vyzval je, aby se přesunuli k výhledu pro vzácné hosty. Starý známý výhled do mrtvého údolí obklopeného horami a nad tím vším svítil jeden z měsíců.

„Nene,“ rozesmál se Blázen a podíval po nemrtvých.

„10... 9... 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1...,“ odpočítávali hosté.

„Mrd ho!“ ozval se výkřik a na povrchu měsíce se objevil záblesk.

„A ty pičo,“ kdosi zařval.

Záblesk rychle zmizel, ale po něm se objevila mohutná rudo-oranžová ohnivá koule, která pohltila celý měsíc.

„Za krátkou chvíli vyhoří katalyzátor a přijde druhá část našeho nového díla,“ Mozek dmul vyschlou hrud' pýchou.

Nelhal, měsíc nejdřív zhasl a pak se rozsvítil mohutnou neutronovou explozí, jenž do okolí vyvrhla mocný proud energie hrající všemi modrými barvami, která přešla v směsku duhových barev a nakonec zmizela. Spolu s ní i nebohý planetární průvodce.

„Ty vole, Mozku, ste kvůli nám odpálili další měsíc,“ plácl zombíka Blázen přes záda, až kosti zachrastily.

„Kapitáne Blázne, jste náš vzácný zákazník a kvůli vám uděláme cokoliv,“ řekl Mozek.

„To nemusí bejt, kolik atomovek pro nás máte?“ zasmál se Kapitán a potáhl z brka.

„Kolik poberete, myslím, že tahle bomba bude naše nová obchodní bomba.“

„To asi bude, minimálně do té doby, než vymyslíte něco výkonnějšího,“ nepřestával se smát Blázen.

Zbytky měsíce se rozplynuly po obloze, kterou opět pokryl koberec hvězd a různobarevně blikajících objektů.

„To jsou naše družice, některý mají přidělaný různý diskoblikátka, kterýma si občas zpestřujeme večírky,“ řekl Játro Pongovi, který právě sbíral dech k položení dotazu.

„Vy ste ujetý,“ zasmál se a zalitoval, že nemůže tomu zombíkovi narýsovat pořádnou lochnu.

Párty pokračovala několik dalších dnů, dokud Kapitán Blázen Pongovi nepřipomněl, že by měli pokračovat ve svý misi.

„Šéfe, zrovna jsem nad tím přemejšlel,“ zvedl Pong hlavu od perníkový čáry.

„Fajn Pongu, volala mi hlavní účetní z fabriky, že na kase je fronta lidí a chtěj lístky na tu naši vyhlazovací akci. Co to je za debilitu?“

„Šéfe,“ zamyslel se krátce Pong, „mám pocit, že sem něco v tom smyslu vymyslel během mejdanu na Titanu.“

„Si nemohl něco říct, ty vole?“

„To nemohl, protože ste mi to připomněl až teď, že sem asi volal do účtárny, ať připraví prodej lístků,“ styděl se Pong za neschválený nápad.

„Hm, ty vole, co s tím?“ přemýšlel Blázen, „von to vlastně není úplně blbej nápad.“

Pongovi spadl kámen ze srdce a s radostí v duši natáhl lajnu.

Naložili tolik atomovek, kolik byli schopní pojmout, rozloučili se s nemrtvými přáteli a poděkovali Mozkovi za veškerou pomoc. Kokot nastartoval pohon a zvedl Kapku ze země. Udělal oblet kolem místa, kde byl původně měsíc, aby si mohli prohlédnout zbytky tělesa. Prakticky byl planetární průvodce rozmetán úplně na sračky.

„Šéfe, parádní atomovky,“ pochválil výsledek Pong a natáhl směrem k Bláznovi ruku s lahváčem.

„To jo, ale teď Kokote naved' loď k fabrice, zase volali, že fronta nekončí a už třikrát museli dotisknout nový lístky.“

„Kapitáne? Cožeto?“ zeptal se Jack.

„Von ti to Pong vysvětlí,“ odpověděl Blázen, pohodlně se usadil a zapálil brko.

Továrna Pong & Co byla v obležení stovek různorodých kosmických plavidel. Kokot navedl Kapku do doku a Kapitán s Pongem okamžitě běželi za účetními, aby zjistili, jaká je vlastně situace. Popravdě napsáno, v ekonomickém oddělení vládl chaos. Hlavní účetní byla zavalená papíry a vypadala dost vyčerpaně.

„Kapitáne Blázne, máme prodaných přes 2500 lístků a dalších pár tisíc ještě čeká ve frontě.“

„To je hustý, co s tím Pongu?“

„Šéfe, budem prodávat dokud to pude, ne?“

„Ale máme ještě jeden problém,“ řekla opatrně paní hlavní účetní.

„Jakej?“ ledabyly se zeptal Blázen.

„Nemáme žádněj matroš. Sme úplně vyprodaný, výrobní linky jedou maximálním výkonem, ale nestačíme doplňovat sklady, abychom všechny zájemce uspokojili.“

„Se nám něco takovýho může stát?“ nahodil Pong udivený výraz.

„Vždyť jsem všechno pořádně předimenzoval. By mě nenapadlo, že narazíme tak brzo na výrobní limity,“ kroutil nechápavě hlavou.

„Pongu, co budeme dělat?“

„Šéfe, co se dá,“ odpověděl Pong a v zamyšlení odešel.

Druhý den Kapitán Blázen rozkázal uzavřít pokladny a pořádně Ponga zjebal, protože se zavřel do svý ubikace a připojil k virtuální realitě.

„Pongu, ty vole, co děláš, máš před sebou náročnej úkol,“ klepal na dveře.

Chvilí se nic neozývalo, ale nakonec promluvil hlas.

„Šéfe, musel jsem přemejšlet, protože tohle divadlo nesmím posrat. Ukončete prodej lístků, za chvíli za vámi dorazím.“

„To už sem stejně udělal, přijď na můstek, Pongu,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

Velitelský můstek Kapky byl plně obsazen a pouze se čekalo Pongova příchodu.

„Kapitáne, je fakt v pořádku?“ ptala se Urgha.

„Nevím, řekl bych, že je toho na něj trochu moc. Příliš nečekané pozornosti.“

„Šéfe, máte naprostou pravdu. Tahle vyhlazovací akce se mi trochu vymkla z rukou a právě nastal čas vše ukončit. Kokote, pošli vlastníkům lístků a VIP hostům souřadnice, kde je místo setkání před vlastním zahájením mazání civilizace z map,“ vstoupil Pong.

„Nemám problém,“ odpověděl Kokot, rozeslal data, nastartoval pohon a odpojil Kapku od terminálu. Doktor vytvořil červí díru a s efektním zábleskem zmizeli od továrny. Za nimi postupně mizely další lodě, dokud varna společnosti Pong & Co opět neosaměla a do černoty vesmíru pouze zářil velký neonový nápis.

U hranice ‚Země nikoho‘ bylo narváno. Kosmické lodě byly rozmístěné u plynové hradby a některé se pokusily neúspěšně o průnik. Energetické záblesky vytvářely docela hezké efekty.

„Šéfe, asi bysme jim měli říct, že takhle ne. Vždyť přijdeme o zákazníky,“ řekl Pong a natáhl lajnu. „Pongu, několik zrychlených debilů nám chybět nebude, vždyť se na ně podívej, vysmažený jak hovada a netrpělivý jak nadržený pubertáci. Myslím, že děláme evoluci dobrej skutek,“ odpověděl Blázen a potáhl z brka.

„Můj vůdce, že bych jim poslal postup, kterak projít plynovým oblakem?“

„Kokote, ještě chvíli ne,“ řekl Kapitán.

„Kapitáne...?“ špitla Urgha.

„Urgho, nemusíme si nutně udržet každého zákoše,“ zamručel Blázen a upil z lahvičky.

Smrtící divadlo trvalo asi hodinu, než účastníkům zájezdu došlo, že tudy cesta nepovede a počet zkoušejících poklesl na nulu.

„Kokote, je čas, pošli všem zprávu,“ rozkázal Kapitán a otočil se k Pongovi.

„Ty vole, přišel zase tvůj čas.“

„Šéfe, konečně,“ natáhl Pong lajnu a postavil se před oko kamery.

„Je to zapnutý?“

„Je, můžeš mluvit,“ odpověděl Kokot.

„Hm, pokud mě ještě neznáte, jmenuji se Pong a povedu toto vyhlazování. Vřele všem doporučuju držet pozadí pěkně v pozadí a necpat se před můj zbraně. Kolega Kokot vám před chvílí rozeslal návod, jak se dostat skrz plynovej oblak, takže se snažte jím držet, ať vás zdechne co nejmíň. Vstupný nevracím.“

Pong otevřel lahvičky a naplnil vyschlé hrdlo pěnivým mokem.

Nikdo neodpověděl, tak Číňan usoudil, že mlčení znamená souhlas a řekl Kokotovi, že může proletět na druhou stranu.

Kokot zamířil s Kapkou do oblaku plynu a bezpečně provedl loď nebezpečným místem. Na druhé straně v Zakázané říši vládl podezřelý klid, který byl velmi brzo narušen pronikajícími loděmi diváků. Ne všem se podařilo úspěšně proletět smrtící zónou, takže plynový oblak vyvrhl několik nasračky rozervaných vraků.

„Kokote, zkus navázat spojení s Matkou a řekni jí, že jsme tady, abychom dokončili misi,“ řekl Pong a začal drtit krystal.

„Kapitáne Blázne, ráda vás všechny slyším,“ ozvala se Matka z reproduktoru.

„Výborně, můžeš nám říct, kde všude má zašitý Zakázaněj zmrdr svoje vojska?“ promluvil Pong rychle.

„Ááá, Pong,“ rozesmála se Matka, „Zakázaněj císař se schovává na Císařský planetě v Zakázaný soustavě a jeho vojska jsou úplně všude. Posílám signatury, abyste je mohli najít svými senzory. My musíme chránit svůj domov, takže vám ze začátku nepomůžeme.“

„Matko, to nevadí, pomůžu si jako vždycky sám. Mám ještě něco vědět?“ zeptal se Pong.

„Pongu, nic kromě...“

„Co kromě?“

„Pongu, Zakázaného císaře chrání Zakázaná garda, což je jeho osobní ochranka a jsou to dobře vycvičení krutí zmrdr, kteří tě můžou zabít.“

„Matko, už sem se s nima setkal. Mě nikdo nezabije, ale i tak díky za varování,“ zasmál se Pong a ukončil rozhovor.

„Šéfe, slyšel jste, je to na mě. Kokote, připrav atomovky a odstřel pár nejbližších planet a měsíců. Ať začnem s pořádnou parádou a pak zamiř rovnou k Císařský planetě.“

„Rozkaz,“ odpověděl Kokot a podíval se po Bláznovi.

„Můj vůdce, fakt ho mám poslouchat?“

„Kokote, poslouchej, akorát kdyby se ti něco nezdálo, tak se mě zeptej,“ kouřil Blázen brko a upíjel z lahvičky.

„Šéfe...?“ urazilo se Pongovo ego.

„Ty vole, to byla prdel, tak už to odpal, ať ti idioti tady nemaj pocit, že utratili peníze za hovno,“ rozesmál se Blázen.

Kapku opustilo několik raket, které neomylně zamířily k zadaným souřadnicím. Všechny přesně zasáhly své cíle a vesmír rozzářily mocnými barevnými explozemi, jejichž fotografie a videa se začaly okamžitě objevovat na veřejném profilu společnosti Pong & Co ve společenské síti FakeBook. Většina návštěvníků totiž začala okamžitě své zážitky mezi sebou sdílet.

„Kapitáne, právě se přihlásil k odebírání našeho FakeBookovýho profilu uživatel číslo dvacet mega,“ vykřikla udiveně Urgha.

„Zlatíčko moje, to je paráda, právě jsem tě jmenoval správkyní firemního účtu. Piš jim tam nějaký sladký žvásty, sluníčkuj, plusíčkuj, smajlíkuj a vůbec piš tam všechny ty sračky, který většina debilů miluje,“ odpověděl Pong.

„Šéfe,“ otočil se k Bláznovi, „nejdřív zničíme kompletní císařskou flotilu a Zakázanýho zmrda si necháme úplně nakonec.“

„Jak myslíš, je to tvoje akce,“ odpověděl suše Kapitán.

„To rád slyším. Kokote, už si proskenoval celou galaxii?“

„Pongu hotovo,“ odpověděl Kokot a zobrazil velkou mapu, ve které byly desítky zakreslených červených bodů, „je jich celkem hodně, ale jak vidíš, většina se jich nachází v oblasti Císařský planety.“

„Začnem je likvidovat od okrajů, třeba některý vyprovokujem, naruší formaci a půjdou nám vstříc, tím by se to dost zjednodušilo,“ představil Pong svůj strategický plán.

„To si vymyslel sám?“ rýpl si Jack a otevřel novou láhev kořalky.

„Nechces zelenej jed?“ zasmál se Karlos a podal mu svoji flašku.

„Nechte to škádlení na později. Jacku, jo vymyslel, je to jeden z nejstarších šaolinských triků,“ odpověděl Pong.

„Hele a myslíš, že tuhle malou provokaci nepoznaj?“ promluvil Blázen.

„Šéfe, určitě ji budou znát a znamená to, že do svých myslí vnesou semínko nejistoty.“

„Ty vole, Pongu, ty seš psycholog,“ řekl Blázen a potáhl z jointu.

„Šéfe, nejsem,“ pověděl Pong a otočil se k mapě. Vzal do ruky digitální propisku a vkreslil do hvězdné oblohy zlatý obdélník a logaritmickou spirálou, ukončenou v místě Císařský planety, vyznačil trasu útoku.

„Pongu, to je geniální,“ konsternovaně zíral Kokot a jeho umělý mozek těžce zpracovával obraz před sebou.

„Učení zlatého řezu. Dar zakladatele a prvního Mistra Šaolinského chrámu svým žákům. Je vidět, že si sebou na svoji pout' vzali veškerá prastará tajemství. Jenom chrámoví mniši znají tajemství přírody,“ vysvětlil Pong jak se věci mají.

„A pro nás to znamená co přesně?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, strategie zlatýho řezu pro vás může být výhoda, ale také současně slabinou. Je to v podstatě test.“

„Ty vole, Pongu, řekni mi to nějak lidsky.“

„Šéfe, jasný jak facka. Ten kdo tuhle strategii nezná, zemře. Kdo ji zná, většinou zemře až na konci spirály, podle toho jak je dobrej. Za starých časů se takto testovala úroveň protivníka.“

„Jo, jasně, to sou ty vaše duchovní ezosračky, tak to divadlo spust', podívej se na profil, jak lidi pruděj, kdy konečně začnem,“ ukončil Kapitán rozhovor, který ho začínal silně nudit.

„Kokote, trasu máš nakreslenou, nahod' motory a zapni ochranný štíty. Pošli data těm nadržencům a ať se držejí pěkně v pozadí, nebo to taky schytaj,“ rozkázal Pong, posadil se k pultu ovládní zbraní a uvedl je do stavu bojové připravenosti.

„Popongu, kokonečně,“ zazněl odněkud Frankův hlas.

Kapka se dala do pohybu, zaměřila k ramenu spirály a Pong aktivoval jednu ze zbraní.

„Začneme zlehka, decentní show. Až se za tou planetou vynoří císařská loď, Kokote trochu zpomalíš.“

„Provedu Pongu,“ odpověděl Kokot a mírně ubral rychlost. Pong zmáčkl tlačítko a skoro nic se nestalo, až na malý černý bod, který vylétl z přední části Kapky.

„Pongu, ty si...?“ zeptal se udiveně robot.

„Jo, Kokote, fakt mi to nedalo a musel sem ten generátor černých mikroděr vyzkoušet.“

„Ale hovno,“ zasmál se Karlos, ale mikrodíra zrovna narazila do planety, kterou začala pohlcovat do sebe. Císařská válečná loď včas nedokázala opustit gravitaci díry, takže byla s mohutným efektem rozdrčena a pozřena temnotou. Poté černá past zmizela s drobným efektem a nikdo ji nikdy už nespatriil. FakeBookový profil rychle zaplnily nové nadšené komentáře.

Kapka se po spirále posunula k dalšímu bodu na mapě, kde v podstatě zopakovala stejnou situaci. S tím rozdílem, že císařské lodě byly dvě a planeta, za kterou byly skryty, kypěla v celku mohutnou civilizací kastrátů.

„Šéfe, přes pět mega kleštěnců. Co tam kurva všichni dělají?“ kroutil hlavou Pong, když viděl data ze senzorů.

„Věnují se poklidně zemědělství,“ řekl Kokot, který zaměřil jednu z kamer a nastavil maximální zoom, takže viděli tváře domorodců na poli při práci.

„Hm, ty vole...,“ naklonil Blázen trup z křesla a studoval obraz.

„Šéfe, dovolím si připomenout, že jsme tu kvůli vyhlazení bezkouláků z vesmírnejch map, nemůžeme litovat několika civilistů. Zabijeme jednoho a ten zbytek bude řvát, že sme vrazi, tak je lepší sejmout všechny. A vůbec, lidi to tak maj radši,“ řekl Pong do oka kamery, kterou Urgha streamovala přímý přenos z paluby Kapky. Dav přítomných i vzdáleně připojených, ano překročili sto mega unikátních diváků, žádal krev.

Pong se rozhlédl po posádce a vypustil několik atomovek. Věděl, že tohle se bude fakt líbit.

Rakety letěly s drobnou čárovou stopou a mířily rychle k planetě. V jednu chvíli vletly do atmosféry a dálková kamera zaznamenala překvapené tváře rolníků, jejichž pohledy vzhůru ozářilo jasné světlo. Celou planetu a její nejbližší okolí, tedy včetně císařských bitevníků, pohltila jaderná výheň. Společenský profil zaplnilo takové množství zpráv, až servery přestaly stíhat příval požadavků. Pong & Co se stala nejsledovanějším kanálem v dějinách Internetových zabijáků času.

„Kapitáne, jsme na prvním místě,“ křičela Urgha a sama nevěřila, čeho nečekaně dosáhli.

„A to sme teprv na začátku. Kokote, přesuň nás o pozici dál,“ poručil Pong a sledoval pohyb Kapky na mapě. Některé nepřátelské tečky se lehce pohnuly. Pong věděl, že nejistota začíná sázet svá semena.

Několik následujících zastávek proběhl v podobném duchu, akorát Pong prostřídal všelijaké zbraně. Pravdou je, že diváci požadovali hlavně atomovek. Staly se velmi oblíbenými. Císařská bitevní flotila zmenšila svůj počet o polovinu a rostoucí nejistota způsobila odštěpení několika lodí, které opustily formaci Zlatého řezu a vyrazily smrti vstříc.

„Urgho, napiš zprávu, ať se všichni připravěj, protože bude menší vesmírná bitva.“

„Velmi ráda,“ odpověděla a začala psát zprávu. Použila hodně vykřičníků, smajlíků a několik animovaných emotikonů atomového výbuchu, speciálně vytvořených pro tuto příležitost.

Odpovědí byl opět nadšený virtuální jásot a Pong zanedlouho poslal animovanou mapu improvizovaného bojiště, aby měli diváci přehled, kde se nachází Kapka a císařské lodě.

Tu samou mapu pozoroval Pong a zbytek posádky.

„Šéfe, prastará strategie usměvavé křivé veverky. Několikrát nás obkrouží a střídavě zaútočí. Uvidíme s čím přijdou, Kokote pošli do štítů víc energie.“

„Není problém.“

Sedm gigantických lodí kubistických tvarů přesně podle Pongovy předpovědi provedlo několik obletů a pak střídavě vypustily střely v množství větším než menším.

„Můj vůdce, pár slabejch atomovek, štíty nás ochrání,“ oznámil Kokot a silové pole pohltilo výbuchy s nádherným efektem diskokoule. Některé rakety však minuly původní cíl, zamířily do prvních diváckých řad a našly terče nové. Nastal docela slušný chaos, ve kterém explodovalo několik desítek lodí a další byly poškozeny vzájemnými srážkami, během pokusů o únik od smrtící hrozby. Každopádně sledovanost zase stoupla.

„Kapitáne, máme dost mrtvých v řadách našich diváků, aby s náma nevyjebala turistická pojišťovna,“ dával Karlos do kupy seznam padlých hostů.

„Neřeš to, všichni podepsali lejtstro, že se celé akce účastní na vlastní riziko a současně vzdávají veškerých právních nároků od naší společnosti v případě, že by utrpěli úraz nebo zdechli. Neboj, tohle máme ošetřený,“ zasmál se Pong a aktivoval plasmový dělo.

Pohodlně se usadil do svého křesla, vyšňupl lajnu, připojil nintendo gamepad a převedl do něj ovládání zbraní.

„Pongu?“ podivil se Karlos prehistorickému ovladači.

„No co, jeden z mých oblíbených kusů ze sbírky gamepadů,“ zasmál se Pong a spustil virtualizaci herního pole. Výhled zabral hranatý zaměřovací kříž a z reproduktorů se začala linout počítačová hudba osmdesátých let dvacátého století.

První bitevník znázorněný několika kostičkami se dostal do středu zaměřovače a syntetizátorový zvuk plasmového děla avizoval výstřel. Další barevné kostičky letěly k bitevním kostičkám a nakonec se srazily. Kostičkovaný efekt výbuchu potěšil všechny živé diváky, kteří byli přihlášení k odběru profilu.

Pong pokračoval v bojové akci, dokud nezničil v mohutných explozích zbylých šest císařských lodí. Nakonec se ani nesnažily příliš bránit, jelikož velitelům rychle došlo, že bitva je prohraná a rozhodli ustoupit zpět. Zbábělce neměl Pong rád, tak poslední dvě lodi sejmul zákeřně zezadu ve chvíli, kdy zkusily únik do hyperprostoru.

„Šéfe, to byla pohoda. Sledujte, došlo jim, že sou v prdeli a ruší strategii zlatého řezu. Zbylé jednotky se vrací do středu k Císařské planetě. Ale i tak jsou to pěkný dvě desítky těžce vyzbrojených křižníků. Ještě si zastrílíme,“ smál se Pong.

„Co budem teda dělat?“ promluvil Blázen.

„Pokračovat, ale vezmeme to pěkně po původní trase a cestou vyhledáme všechny osídlené planety, na který narazíme. Ten zakázaný zmrď musí vidět konec své posraný Zakázaný říše,“ ostře prohlásil Pong a předem se ujistil, že ho slyší úplně všichni.

Odpovědí byl virtuální jásot v podobě všelijakých příspěvků vložených do profilu. Od obyčejných textových zpráv s mnoha různými smajlíky, přes různé obrázky, zvuky a videjka na všelijaký způsob. Hodně oblíbený byl rozčilený Hitler jebající v bunkru své generály podložený vtipným „jakobypřekladem“.

„Kapitáne, zlomili jsme všechny rekordy v dějinách sledování internetových auditek,“ kroutila hlavou Urgha a musela nasát několik Pongových lajn.

„Kokote, posuň nás k další zastávce, nebudem se příliš zdržovat, tak jenom přibrzdi,“ řekl Pong a začal chystat generátor červích mikroďer.

Kapka letěla po trase, následována nadřzeným chvostem diváků v plavidlech, kteří mezi sebou začali bojovat o nejlepší místa k výhledu. Dokonce vyhlásili soutěž o nejlepšího bojovníka, ve které bylo možné vsadit vysokou částku na vybraného favorita.

„Urgho, pošli balík na toho debila ve třetí řadě, čeká na svoji příležitost,“ řekl Pong a za nadšeného jásotu odpálil další planetu.

Takhle to pokračovalo krok za krokem, dokud se nepřiblížili, po několika hodinách vyhlazování života ve zlatém řezu, konečně k cíli svého putování. Císařské planetě.

„Pongu, perfektní práce, všechny vás sledujeme na vašem FakeBooku a chtěla sem se jenom zeptat jestli se můžeme přidat?“ ozval se hlas Matky.

„Ale hovno, už se cítíte bezpečněji, jakmile sme začali masakrovat populaci v tomhle zakázaném koutu vesmíru?“ rozesmál se Pong a otočil k Bláznovi, který zrovna zapálil nový brko.

„Pongu, nemám problém, ty všemu velíš,“ odpověděl a potáhl.

„Matko, přidejte se, ale budete poslouchat mých rozkazů, jasný?“

„Pongu, milerády, holky sou z tebe úplně hotový. Za chvíli sme u vás,“ odpověděla Matka.

„Urgho, napiš, že máme sexy posilu a že budou kozičky,“ řekl nafetovaný vyhlazovač a natáhl další lajnu.

Ještě několikrát Kapka poskočila vesmírem, ještě několikrát Pong totálně zničil několik planet a zabil mnoho desítek miliónů kastrátů, než se přiblížila k závěru své cesty.

Stovky lodí na místě a miliardy diváků po celém známém a neznámém vesmíru, včetně několika paralelních realit, napjatě sledovaly přibližující finálové utkání.

Konec logaritmické spirály byl na dohled. Císařská planeta byla pátou planetou solárního systému, chráněného posledními desítkami císařských lodí.

„Pongu, skenery hlásí, že obydlených je devět planet, nejbližší k hvězdě je bez života. Jaký bude další postup?“ zeptal se Kokot.

„No, všechny rozmrdáme a císařského zavrance si necháme úplně nakonec. Otázka akorát je, jestli začneme s mrdáním zepředu nebo zezadu,“ odpověděl Pong a studoval situační mapu. Urgha tlumočila jeho slova do veřejného profilu a reakce na sebe nenechaly dlouho čekat.

„Ty vole, měl bys je nechat hlasovat,“ zasmál se Blázen, když viděl tu smršť komentářů.

Pong se zamyslel a pak řekl Urghze, ať vytvoří jednoduchou anketu na téma „mrdání zepředu nebo zezadu?“.

Na tohle dav čekal a hodinové hlasování, během kterého se vypilo opravdu hodně lahváčů a vyjelo mnoho drog, skončilo s velmi těsným rozdílem, který donutil Ponga ještě jednou k zamyšlení.

„Matko,“ promluvil do mikrofonu, „jak ste na tom se zbraněma?“

„Pongu, něco málo máme,“ odpověděla Matka.

„Fajn, tak se připravte, spravedlivě vás podělím, přesunu holkám na tvoje lodě pár atomovek, ať si taky užijete pořádnéj ohňostroj.“

„Díky, moc si toho vážíme. A máme mrdat zepředu nebo zezadu?“

„Matko, zepředu, dám si ty mrdky zezadu a sejdem se u císařský sračky. Pong konec.“

Flotila lodí se rozdělila. Kapka zamířila na druhý konec sluneční soustavy a Matčiny lodě zůstaly na místě setkání.

„Holky, máte atomovky připravený?“ zeptal se Pong a Urgha rovnou streamovala přímý přenos z velitelského můstku do FakeBookové sítě. Kapitán Blázen kouřil marihuanový joint, byl pohodlně usazený v křesle a užíval slasti mediální slávy. Servery a přenosové linky jely maximálním výkonem.

„Pongu, můžeme,“ ozval se netrpělivě očekávaný hlas Matky.

„Výborně, atomovky vypálíte, až řeknu ,ted‘,“ začal mluvit Pong, „ale ne kurva ted“, spolkl slinu a zmáčkl tlačítko. S malým zpožděním vypustila Kapka své atomové střely.

Dvě mocné jaderné exploze na dvou stranách planetární soustavy potěšily přítomné diváky a Pong se cítil velmi spokojený. Vydal rozkaz k přesunu k jednotlivým planetám, kde již vládl zmatek a císařské bitevníky se pokusily oplatit útok.

Zběsilá palba všelijakých explozivních a energetických zbraní spolu s vypuštěnou letkou jednomístných stíhačů způsobila minimálních škod. Naopak Pong si užil docela solidní střelečky svým gamepadem, protože by byla škoda nevyužít laserových kanónů a nesundavat z oblohy stíhačky. Matka a její holky to zvládly za pomoci atomovek, protože konečně pocítily moc nad životy jiných.

Exploze císařských lodí, císařských stíhacích letounů a císařských planet osvítily vesmír a sledující hosté údivem utichli. Byl to naprostý masakr, ve kterém se poslední funkční říšské lodě přemístily k poslední obraně Císařské planety. Jednoduše řečeno, opustili svoje vykastované lidi na zbývajících planetách a zanechali je Pongovu osudu. Ten byl již samozřejmě dán a všichni tito civilisté skončili své nicotné životy v jaderném ohni.

„Hele, Pongu, co kdybys ty poslední lodě zničil nějakou neexplozivní silou. Ať si nezamoříme radiací povrch planety. Neměl bys tam něco speciálního pro potěchu publika?“ řekl Blázen, když pozoroval zbytky císařské flotily.

„Šéfe, mno ...“, zamyslel se Pong a otočil k Kokotovi, „nemáš něco speciálního z tajného skladu?“ Karlos smíchy rozfoukl nachystané lajny a málem rozlil čerstvě otevřenou láhev zeleného alkoholu. „Můj vůdce, něco se rozhodně najde,“ odpověděl Kokot a cosi začal štelovat v ovládání.

„Kokote...?“ cukal sebou Pong a čekal co přijde.

„Máš převedený ovládání a můžeš začít,“ odpověděl robot a vypadalo to, že se usmívá.

„Dobrá dobrá,“ začal Pong zaměřovat první císařskou loď, která se pokusila o chabý pokus o útok. Stiskl červené tlačítko pro střelbu a z přední části Kapky vylétla tyč s černou pirátskou vlajkou.

„Co to kurva...?“ vyjekl Jack, ale než stačil myšlenku dokončit, z tyče vyšel tenký paprsek a rozřízl císařskou loď vedví. Do studeného kosmického prostoru se vyvalila unikající atmosféra, která sebou brala jednoho člena posádky po druhém, dokud nebyli všichni vysáti do vzduchoprázdna a zmrzlí na kámen.

Pong příliš nepřemýšlel a soustředil pozornost k pronásledování dalších zbytků z flotily. Brzo okolo Císařské planety kroužily tisíce zmrzlých císařských vojáků.

„Memento naší výpravy, velmi solidní zbraň. Prošla štíty jako máslem, tahle věc by dokázala rozpúlit planetu na dvě stejné půlky,“ pochválil Pong svoji práci.

„Proto byla armádou vytvořena,“ odpověděl Kokot a skenoval Císařskou planetu.

„Kapitáne, diváci chtějí maso a krev,“ ohlásila Urgha.

„Co tím jako myslíš?“ zeptal se Blázen a potáhl z křesla.

„Že bysme neměli planetu ničit atomovkami, ale Pong by ji měl vyvraždit osobně.“

„Šéfe, s tím se počítá. Urgho napiš těm zmrldům, že se samozřejmě můžou těšit. Takový potěšení si přeci nenechám ujít,“ odpověděl Pong a začal pro efekt brousit před kamerou meče a nože.

„Pongu, tak já teda vyhlásím dvacetiminutovou přestávku na občerstvení a vysrání, protože se mi hrozně chce. Beztak už delší dobu přemejšším, že je potřeba připomenout jistou drobnost. I hrdina sračkového díla musí občas srát a chcát.“

„Šéfe nemám problém, Urgho vyhleš odpočítávání dvaceti minut,“ řekl Pong a natáhl z meče před objektivem pořádnou lajnu.

Kapitán Blázen byl rád, že mohl odejít na záchod. Naprosto vůbec nesnášel, když musel být centrem mediální pozornosti. Zavřel se v ubikaci, shodil ze sebe hadry a běžel na hajzl. Střeva měl docela natlakovaný, takže s dlouhým hlubokým prdem upustil páru.

„Pičo, to je smrad,“ proběhlo mu hlavou a zapálil brko.

Snažil se využít celých dvacet minut o samotě, které měl k dispozici. Vypálil pět jointů, aby přehulil nervozitu, třikrát se ještě nervozitou vychcal, vyndal z malý ledničky lahváče a teprve pak vyrazil zpět na můstek.

Tam se nálada nijak nezměnila, ve vzduchu byl odér tabáku, marihuany, alkoholu a poctivé chemie. Pong byl oblečen ve svém nejlepší bojovém kung-fu kimonu, předváděl všelijaké triky a testoval funkčnost kamer, které měl umístěné po těle a zbraních.

„Kapitáne, připojení diváci jsou zatraceně nervózní a očekávají akci,“ přivítala Blázna Urgha.

„Vidím, že Pong je připraven, tak na co čekáme? Dopřejme jim teda zasranou krvavou zábavu, kolik je dole lidí, Kokote?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, kolem sedmi milionů kastrátů,“ odpověděl robot.

„Pongu, to je chceš pozabíjet všechny sám?“ vytřeštil oči Kapitán a cosi se mu nezdálo.
„Šéfe, to je trochu moc, počítám, že bych si nechal pro sebe jen obránce Zakázaného města. Těch je kolem sedmi tisíc a to bych mohl dát.“
„Pongu...?“ ozvalo se několik hlasů a FakeBookový profil prudce ožil.
„Šéfe, sedm mega je moc, zlikvidujem je ze vzduchu starým dobrým bombardováním konvenčními bombami termobarického typu.“
„Něco takovýho máme?“ podivil se Karlos.
„Samozřejmě, našel jsem v tajném skladě několik tisíc miniaturizovaných verzí, tak sem je vzal sebou,“ odpověděl suše Kokot.
„A to jako budeme lítat Kapkou nad povrchem a házet bomby dolů? Jakej mají dosah vůbec?“ promluvil Jack.
„Šéfe, použijeme drony,“ řekl Pong, který chtěl zdůraznit, že stále ještě velí tomuto vyhlazování.
„Můj vůdce, přesně tak, půjdeme na to systematicky a vypustíme pár stovek dronů. Všechno uvidíme pěkně zezhora,“ dodal Kokot.
„No, tak se do toho dáme, já mezitím ubalím brko,“ řekl Blázen a posadil prdel do velitelského křesla.

Kokot s Pongem připravili drony a poté provedli Kapku vrchní vrstvou atmosféry. Zamířili k největší koncentraci kastrovaného obyvatelstva, které se pokusilo bránit zbraněmi země-vzduch. Shodou okolností to bylo v okolí Zakázaného města, takže zastavili přímo nad palácem Zakázaného císaře. Kokot rozšířil silové pole tak, aby pokryl město a uchránil pro Ponga dočasně před smrtí sedm tisíc nejlepších císařských kastrátů, kteří tvořili Zakázanou gardu. Z Kapky vylétly stovky malý dronů vyzbrojených vakuovými bombami a kamerami, které se vydaly po předem naprogramovaných trasách.

Každý dron našel své místo na virtuální mapě a očekával příkazů Ponga. Sledující diváci začali odpočítávat k nule a Pong spustil největší bombardování drony od čtvrté světové války na konci dvacátého prvního století.

Automatické letouny synchronně vypustily po jedné bombě a poté se přemístily na následující naprogramovanou pozici, na které vyslaly další. Termobarické exploze nekompromisně trhaly plíce, rvaly oční bulvy z hlav, způsobovaly krvácení z uší, nafukovaly jazyky a vnitřnosti. Před smrtící hořící tlakovou vlnou nebylo úniku. Krví omámený dav followerů jásal. V tento okamžik byl připojený naprosto každý.

(Poznámka autora: Zde je potřeba si představit několik stříhů na různá místa od apokalyptických zákopů jaderné války až po luxusní planety ovládané Musky a všichni jsou očima přilepení k obrazovkám.)

Bombardování vakuovými bombami trvalo asi hodinu a následujících několik dalších bylo nutné vyčkat, dokud neuhasl požár. Poté se vybraní VIP hosté mohli připojit k Kapitánovi Bláznovi přímo na planetě, kde dostali jedinečnou šanci zblízka sledovat Pongův závěrečný akt vyhlazení Zakázané říše.

Urgha s Karlosem a Jackem stavěla pro návštěvníky bar s velkým projekčním plátnem, na němž naskočil obraz z Pongovy čelovky a starý známý číselný bodycount. Tentokrát nedojde k přetečení, nýbrž se musí Pong prokousat od čísla 7000 k čisté nule, než dostane příležitost vyjebat se závěrečným padouchem.

Číslo začalo pomalu klesat, jednak pro potěchu připojených diváků, aby neutekli a jednak kvůli zabezpečení perimetru, položení pastí a instalací mobilního ochranného pole. Do cesty se Pongovi připletlo několik desítek ozbrojenců, z nichž některé zabil meči a shurikeny, zbytek dokonaly laserové pasti. Efektivně rozřezaná těla byla oceněna mnoha nadšenými komentáři plných smajlíků.

Pong obešel piknikové tábořiště, na barovém pultu narýsoval několik lajn, jednu natáhl, popadl lahvičku a zbytek nechal nadržným protekčným čumilům, kteří prostě zaplatili, aby u toho všeho byli. Zastavil u mikrofonu, poklepal do něj a zakřičel.

„Hej, zmrdi, přestaňte na chvíli žvanit a poslouchajte mě!“

Chvilku počkal, než dav utichl a pokračoval.

„Já sem Pong, ale myslím, že mě všichni znáte. Teď řeknu jednu důležitou věc, kterou nesmíte zapomenout, jinak ste pravděpodobně mrtvý. Tam ven půjdu jenom já a maximálně se přidá někdo z mé posádky, pokud si bude chtít zastřílet. Nikdo z vás platících zmrdu nevyleze ven za silový pole, protože tam čeká hromada dalších zmrdu, který vás budou chtít na místě zabít. Je vám to kurva jasný?“ burácel.

Nastalo kratší ticho, které bylo přerušeno souhlasným mručením.

„No, já jen, aby pojišťovna neřekla, že sem to neřek, až vaše příbuzný pošle s vyplacením pojistky do prdele,“ Pong vypnul mikrofon a šel hodit kratší řeč s Kapitánem Bláznem.

„Šéfe, tohle nebude prdel, císařský kleštěnci jsou trénovaný k boji už od dětství, to nebude žádných 0xFFFF počítačem vygenerovaných nepřátel. Kdybyste si chtěli jít zastřílet, vemte sebou Kokota a buďte kurevsky opatrní, zmrdi budou nebezpečný.“

„Pongu, ty vole, víš, že já se pouštím jenom do rizika, který sem schopnej unýst a tohle je hlavně tvoje show. Pořádne je rozjebej,“ odpověděl Blázen, zapálil brko a vyprázdnil lahvičku.

„Šéfe, nebojte se, všechno dobře dopadne,“ řekl Pong a otočil se, protože ucítil pronikavý pohled Urghy.

„Moje zlatá, ty se o mě taky neboj, vrátím se a budu kurevsky nadrženej, tak se kotě začni chystat,“ pověděl, šel k ní a narýsoval dvě pořádný lochny.

„Pojď, dáme rychlovku?“ zasmál se Pong a natáhl lajnu.

„A byla by kurevsky rychlá,“ dodal, políbil všechny tři kozy a vyrazil k přechodovému oknu.

„Kokote, otevři mi,“ zakřičel a Urgha zhasla, aby byl vidět pořádně obraz z projektoru.

Zapnutá elektrika rozsvítla venkovní barevná světla, spustil ohňostroj a před Kokot otevřel průchod do bitevního pole, kterým Pong za zvuků fanfár prošel. Opodál už stála netrpělivá jednotka seřazených bojovníků, kteří vyčkávali Pongova příchodu. Světla zhasla.

V posledních zbytcích zapadajícího světla Pong nasadil noční vidění a zmizel z dohledu. Jen účastníci párty v bezpečí silového pole viděli, že se plazí travou a hbitě přibližuje k vojákům.

Pong měl rád noční boj, protože ve tmě měl silného spojence. Navíc je lepší začít svěží v noci, než se unavit přes den a do noci nastoupit oslabený. Světlo bojovníka posiluje. Hvězda zapadla a Kokot aktivoval v dronech čipy nočního snímání. Bojiště bylo ponořené do tmy a zemřelo mnoho hlídek, než vyšel první hrdelní výkřik umírajícího eunucha.

To už byl Pong před řadou překvapených válečníků a začal je masakrovat oběma meči. Utáť údy, létající vnitřnosti, stříkající krev a mezi tím tanečník masakru, který nekompromisně kolem sebe šířil čistou smrt.

Během detailních záběrů z dronů někteří diváci u monitorů zvraceli a některé divačky dokonce omdlely. Bylo krutou pravdou, že se počet sledujících rozrostl o diváky dvou vzdálených galaxií, které ještě nikdo neobjevil.

Pong nepřestával masakrovat neustále odněkud vyskakující bojovníky, až nestíhal otírat krev z brýlí. Někteří protivníci měli také noktovizory, proti kterým dobře posloužily světelné bomby, jejichž spektrum dokázaly Pongovy ochranné brýle odfiltrovat. Proto mu nic nebránilo v zabíjení ochromených nepřátel. Pong příliš neřešil, jestli se může protivník bránit nebo nemůže, protože ho zajímalo jen jediné. Soupeřova rychlá smrt.

Počítadlo zbývajících živých postupně klesalo k 6500 a Pong nejevil známek únavy. Nepřestával přesekávat krky a zabodávat meče do smrtelně citlivých míst.

Veškeré snahy Zakázané gardy přeskupit síly a najít proti krví opitému šílenci taktiku přicházely vniveč. Proti methamfetaminem nadopovanému bojovníkovi nemělo nic šanci. Všechno krvavě odrazil, ať nepřátelé přilétávali zprava, zleva, ze shora a někteří dokonce vyskakovali z podzemních úkrytů.

Na trase Pongovy cesty smrti se kupily hromady zmasakrovaného masa a půdu zaplavovaly proudy teplé krve.

V bezpečí dočasného tábořiště se konečně uvolnila nálada a mejdan nabyl řádných obrátek. Hosté komentovali přímý přenos z bojiště, jakoby se jednalo o finále mistrovství vesmíru v nadzemním fotbalu. Ozýval se křik, padaly sázky, střílelo ze zbraní a zapalovaly ohně.

Blázen s posádkou seděl u velkého stolu, pokušoval joint a se stoickým klidem sledoval plátno. Ponga už dobře znal a věděl přesně, čeho všeho se od něj může čekat, ale tohle byl jiný level. Hodil okem po Urganze, ta ani nešpítala a jen kousala nehty na rukou.

Zbytek se velmi dobře bavil a nikdo nevypadal nervozní. Nebylo to presidentské klání, kde se až do konce neví, jaký bude finální výsledek.

FakeBookový profil spokojeně vrněl vtipnými komentáři, které diskutéři nadšeně lajkovali a vedli různé cynické hovory o mrtvých. Padala slova jako hambáče, sekaná, tlačěnka, jelita, prdeláčka či masokostní moučka.

Lze také dodat, že orbitální dráha planety byla přeplněná, protože počet lodí výrazně vzrostl v okamžiku, kdy se na profilu provařily souřadnice Zakázané říše. Matka se svými děvčaty nelenila a ihned rozjela byznys, protože všichni chtěli čerstvé jídlo, pití a hlavně holky a sem tam kluky.

Pong zatím o tom všem dění neměl tušení, protože byl naplno koncentrován bojem a ani nevnímal drobná zranění, která utrpěl. Členové Zakázané gardy byli velmi odolní bojovníci, ale proti bohem obdarovanému Číňanovi neměli šanci. Meče, jakoby srostlé s Pongovým rukama, nepřestávaly zbavovat odsouzence k vyhlazení života. Pong s úsměvem na tváři rozsekával hlavy, trupy a odděloval maso ze živých těl. Oblek mu ztěžkal nasátou krví, takže jej pro kamery elegantně odhodil a ukázal šlachovité tělo bojovníka. Věděl, že čumilové onanují blahem.

Vysvitlo první světlo a čítač živých ukazoval 5306 jedinců.

„Ty vole, ten byl hustej,“ promluvil polohlasem Karlos, nasál lajnu a upil absinthu.

„Jede jako nafetovanej bůh,“ souhlasil Jack.

„Jeje neneskutečnej,“ ozvalo se odněkud Frankovo koktání.

„Je náš,“ řekl krátce Blázen, pozvedl směrem k plátnu lahváče a zapálil nově ubalený brko.

Platící návštěvníci byli v řádný extázi.

Začala padat ranní rosa, která se mísila s krví a stékala po listech rostlin a mrtvých tělech. Pong tohoto osvěžení využil a nastavil tvář vánku. Nasypal na jazyk půl gramu krystalů, nachytil trochu vody a vykřikl čínský bojový vysokofrekvenční kungfu pokřik. Gardisté se zarazili, čehož Pong využil a povzbuzený opět vrhl tělo do vyvražďování.

Slunce mu dodalo energii a zvýšilo rychlost zabíjení. Byla vidět jenom rychlá šmouha, za kterou odpadávaly hlavy a údy mrtvých nepřátel.

Někdy kolem čísla 4237 část císařských jednotek propadla panice a stáhla se za hradby Zakázaného města, kde se začal chystat konečný boj o rychlou smrt. Pong si toho povšiml a došel k názoru, že než zbytečně běhat od jedné skupiny ke druhé, bude možná dobrý pro ulehčení práce a pobavení diváků vypustit Mozečka s Mazlíčkem. Nechal zabíjení a šel za Kokotem probrat nápad.

„Ty vole, Kokote, fakt bys nic neměl proti tomu, kdybychom z těch dvou udělali mediální hvězdy?“
„Pongu, rozhodně ne, můžeš se jich zeptat sám.“

„Mozečku, budeš rád v televizi?“ zeptal se Pong.

„Mozky,“ odpověděl bez šišlání Mozeček a ukázal titanové zuby do kamery. Pro zvýšení efektu se sehnul pro Mazlíčka a nechal ho vypláznout jazyk. Mocně vyndaní diváci zajásali, protože o týchle dvojce už věděli z informací o událostech na Titanu.

„Tak pojďte, přidá se ještě někdo?“ řekl Pong a odpovědí mu byl ryk některých přítomných.

„Vy kurva ne, co sem říkal na začátku,“ přísně zamručel a hodil vražednej pracovní výraz, „ptal sem se svejch,“ dodal.

Několik párů očí zvedlo zrak k boudycountu a zakroutilo hlavou.

„Šéfe, ani vy?“ podíval se po Bláznovi, který zrovna zapálil čerstvě ubalený brko.

„Pongu, dobrej pokus, ale vždyť mě znáš,“ zasmál se a napil z lahvičky.

„Šéfe, dobrá tedy. Mozečku, Mazlíčku, jdeme,“ řekl a odešel.

Před silovým polem bylo sročených několik čt gardistů. Pong opět vytáhl meče a sjel je pohledem.

„Tak můžete,“ řekl nemrtvým přátelům. Mozeček s Mazlíčkem nabrali rychlost a zamířili za živými mozky.

Nastala mozková řezničina, ve které pukaly lebky a tlakem kovových čelistí praskaly obličejové kosti. Ti dva mozky ani nežrali, ale jen kojili své smrtící pudy, které byly puchem sražené krve vybičovány do maxima.

Vzduchem létaly vyražené oči, ukousnuté nosy, zuby i s kusy čelistí, kůže a hroudy mozkové hmoty. Mozeček přeskakoval od jedné hlavy ke druhé a stále nechápající vojáci nedokázali reagovat. Do toho všeho se přidal Pong a počet zbývajících bojovníků začal klesat trojnásobně rychleji.

Přímí účastníci v baru pod silovým polem utichli, stejně jako diváci u monitorů a mlčky sledovali přenos z dronů, které z bezpečné výšky snímaly Ponga a dva neživé. Půda už dávno zrudla a byla pokrytá vrstvou mrtvých.

Pong se začal prosekávat k Zakázanému městu, protože cítil, že je potřeba postoupit o úroveň výš. Nechal Mozečka s Mazlíčkem, aby vyčistili okolí a sám se věnoval boji na cestě k hradbám.

Den se překulil do své odpolední části a veškerý prostor před branami města byl životaprostý. Nikde nehlesl ani hlásek, sem tam zakrákali létající požírači mršin nebo přeběhla přezraná krysa, následovaná houfem přezraných mláďátek. Čítač živých se zastavil u čísla 3138.

„Šéfe, můžete se podívat dronama, jak to tam uvnitř vypadá? Stmívá se a já přemejšlím, že počkám do rána,“ ohlásil Pong do mikrofonu.

„Pongu, si děláš prdel, že seš unavenej. Vždyť tě sledujou miliardy lidí i nelidí,“ promluvil Blázen ze sluchátka.

„Šéfe, no bude tma a zase by to měli v nočním vidění,“ řekl Pong.

„Hm, něco na tom bude, opakovaná prdel už není prdel a znovu prožít noční bitku...“ přemýšlel Kapitán.

„Víš co Pongu, hod' přes hradby Mozečka s Mazlíčkem, chvíli počkej, nebudou mít kam zdrhnout a pak tam vrazíš sám. To bude takový pěkný intro před finálem.“

„Šéfe, to by šlo. Mozečku, Mazlíčku, k noze, vy volové.“

„Úplně nevím, jestli se vám to bude hoši teďka líbit, ale čekaj vás na druhé straně mozky,“ řekl Pong a rychle přehodil přes hradbu Mazlíčka následovaného Mozečkem. Chvíli byl klid, ale pak se rozeřval až skoro nelidský řev, který prozradil, že zombíci jsou opět v práci.

Pong vypil lahvičky, dal si několik lajn a když podle křiku usoudil, že už jsou všichni zbývajících Zakázaní gardisté na nohou, hodil přes vrchol hradby lano se speciálním kung-fu hákem, který se vždycky na druhé straně čehokoliv zcela bezpečně uchytí a vyšplhal vzhůru. Zvedl hlavu a do zaostřeného oka dronu předvedl několik kung-fu triků.

Seskočil do zahrady a šel za nejbližším zvukem smrti. Jeho meče znovu spustily symfonii umění umírání a svými ostří oddělovaly kusy z živých těl. Jak byl úplně zabraný do boje, kolikrát se zamotal nohama do vyvržených vnitřností, až upadl a musel znovu vstávat. Schytl několik dalších zásahů, které mu prozradily, že ho očekávají jen ti nejlepší z nejlepších.

Mozečkovi a Mazlíčkovi bylo úplně jedno, jak moc je kdo dobřej, protože nemilosrdně nerozlišovali a brali svými zuby jednu hlavu za druhou.

Kolem zbývajících 2000 obránců Zakázaného císaře začalo být naprosto jasné, že vítězství je Pongovo, akorát mu teda zabere ještě pár hodin ho dosáhnout. Protože nastala tma, vyslal Kokot nad Zakázané město drony se světlometry, kterými ozářil celou plochu a Pong měl k dispozici světlo jako za dne.

Nad bojištěm se nesl křik raněných, zvuky lámaných kostí, ařev umírajících, kteří volali své matky. Mozeček s Mazlíčkem nepřestávali drtit mozkovny. Pong čaroval meči a šířil poselství smrti. Hromady mrtvých a potůčky krve podtržené světlem reflektorů vykreslovaly hororovou scénu, za kterou by se nestyděl žádný áčkový velkofilm.

Všichni připojení byli v naprostý extázi. Prakticky veškerý inteligentní a polointeligentní život sledoval dění v Zakázaný říši, která se hustě naplnila novými loděmi. Matka a její holky vydělaly ohromný balík, který se rozhodly věnovat dalšímu rozvoji jejich malého národa. Byla sice trochu zklamaná, když jí Kokot vysvětlil, že název ‚Amazonky‘ už je zabraný, ale rozhodla se právní aspekty copyrightu ignorovat a pojmenovat svůj nový národ ‚Amazonky ze Zakázané říše‘.

Mozeček s Mazlíčkem prožívali nebetyčný amok a vlastně byli tak hustý, že Pong zpomalil a sledoval jejich zabijácký pud, kterým nevládl žádný živý tvor. Počet císařských vojáků klesl pod tisíc a ti nejdůležitější z hostů se odvážili silně ozbrojení vstoupit do prostor bojiště. Tedy až po Bláznovi, Urganze a Kokotovi, kteří tento krok učinili jako první. Současně začaly přistávat neschválené lodě a okolo Zakázaného města začalo růst velké tábořiště, kde svítily velkoplošné obrazovky, běžely bary se vším možným a nemožným chlastem, drogama a sem tam někdo zkoušel prodat i trochu jídla.

Nad bitevním polem mihotal rudý opar, ze kterého vystupovaly hlavy bojovníků, Ponga a Mozečka. Mazlíček byl ke spatření jenom, když vyskočil do výše hlavy, aby se zakousl do čerstvého mozku. Každý jeho výskok byl oslaven mocným jástem u obrazovek, protože Mazlíček byl roztomile dokonalý. Ten jeho výskok, otevírající čelisti a rychlý stisk drtící lebku i s obličejovou částí byl prostě fascinující. Jedna z těch smrtí, které byste se raději zdaleka vyhnuli.

„Šéfe, to je paráda, co?“ pozdravil Pong Blázna, kterému se konečně podařilo v doprovodu Kokota a Urganze přebrodit potoky krve a přelézt hromady mrtvých.

„To je teda strašlivej masakr, ty vole,“ odpověděl Kapitán a pořádně potáhl z jointu.

„Pongu, ještě není konec,“ odpověděla Urganze, která odrážela mečem dotěrné vojáky.

Kokot mlčel, rozhlížel se a dával pozor.

V družném rozhovoru došli až k bráně do vlastního Zakázaného císařského paláce a čítač živých se snížil na krásných dvě stě kousků. Pong vytáhl jakousi kuličku plastelíny, pozmoulal ji v ruce a nacpal do klíčové díry.

„Šéfe, všichni pár kroků zpět,“ řekl a poodstoupil.

„Co to kurva...?“ zeptal se Blázen, ale poslechl.

Asi za třicet sekund se ozval výbuch, který palácové dveře rozerval a sebou vzal aspoň desítku připravených vojáků, kteří čekali na druhé straně. Létaující kusy dřeva a kovů je rozsekaly úplně na cucky.

„Kokote, nepouštěj za mnou ty dva mrtvý zabijáky, nech jim jenom ty, který se pokusej utýct a dávej pozor, ať nezabijou v tom svým nadšení víc našich platících hostů. Nerozlišují úplně přesně

mezi zákazníkem a zmrdem. Šéfe, všechny pozabím, kromě císaře, abyste si mohli v klidu popovídat. Vyhlazení Zakázané říše se blíží ke svému krvavému konci! Yeah!“ zakončil křikem Pong svůj proslov, pozdravil diváky přes kamery dronů, natáhl z meče tři dlouhý lajny a s kung-fu křikem se vrhl do útrob Zakázaného císařského paláce.

Vysoký křik kung-fu mástra se mísil s řevem masakrovaných, až z toho trnulo u srdce. Někteří diváci z toho dostávali záchvaty a hrůzou zvraceli, jiní začali trpět nočními můrami v podobě těžkých snů o vraždění a umírání. Jen tak mimochodem je dobré poznamenat, že o pár let později byl záznam z vyhlazování v některých částech vesmíru a paralelních realit zakázán a jeho držení trestáno krutou smrtí. Ale tohle všechno Pong nevěděl, protože měl v hlavě jenom jednu jedinou věc. Zabíjení a orgie šaolinských vražedných triků. Odpočet živých stále klesal a množství mrtvol v císařské zahradě rostlo.

Poslední živí bojovníci Zakázané gardy obklopili okolí trůnního paláce, ve kterém byl schovaný Zakázaný císař se svým kastrovaným sluhou. Pongovi se podařilo rozsekat a vyvrhnout gardisty do západu místního slunce. Stojící ve vnitřnostech a obklopen částmi lidských těl pozvedl meče v rukou vzhůru k okům kamer a zakřičel.

„Dílo jest dokonáno, přineste lahváče!“

Urgha poslechla, vytáhla z Kokotova zavazadla pivo a donesla mu ho. Objala ho a vrazila vlhkýho francouzáka, až se Pongovi postavil.

Blázen upíjel pivo, pokuřoval jointa a rozhlížel po krvavém bitevním poli. V dálce přicházel Karlos s Jackem a někteří další hosté, kteří si chtěli natočit pár obrázků do soukromých archivů.

„Šéfe, je čas jít pokecat,“ řekl Pong, když dopil lahváče.

„Pongu, souhlasím. Kokot a Urgha půjdou s náma, zbytek dohlídne na ten chaos venku, za chvíli tady bude fakt plno zvědavých vyndanejch očí.“

Pong otevřel dveře do trůnního paláce a vstoupili do opuštěné velké dřevěné místnosti s velkými dřevěnými sloupy, spoustou zlata a různých ezoterických sraček v podobě soch a reliéfů draků, démonů, bohů a tuleňů.

Zamířili na druhý konec k vysokému zlatému trůnu, kde seděl Zakázaný císař oblečen ve svátečním obleku a vedle něj stál stařec, který byl rozklepaný hrůzou.

„Dlouho sme se neviděli,“ začal Blázen stoupat po zlatých schodech.

„To ne, komu vděčím za takovou vzácnou návštěvu?“ promluvil císař.

„Tuleňům,“ řekl Blázen.

„Áááh,“ vzdychl císař a jeho starý sluha se posral, „ta stará zasraná legenda, že jednou přijde Číňan a zničí Zakázanou říši, protože tuleni to tenkrát posrali a prokleli nás.“

„No, vono to bylo trochu složitější, ale na to asi sere pes. Víš proč tady jsem?“ otázal se Blázen.

„Vím, zabít mě,“ odpovéděl císař.

„Přesně tak, císaři.“

„Můžu mít jednu prosbu?“

„Jakou?“

„Ušetříte mého sluhu?“

Než se stačil Kapitán Blázen pořádně zamyslet, stařec šíleně vyjekl.

„Císaři? Co jsem vám udělal? Co bez vás budu dělat, vždyť vy jste celý můj život!?“ vykřikl zbědovaným hlasem sluha a klekl do vlastních sraček.

„Byl jsi věrný a zasloužíš žít.“

„Panebože císaři, vy jste se zbláznil!“ vyděšeně pohlédl po svém pánovi zmatený starý sluha, vytáhl nůž a než na něj stačil nalehnout, dostal mrtvici a zemřel.

„Ste mu moc nepomohl, tihle staří propuštění sluhové vždycky z nějakýho záhadnýho důvodu spáchaj sebevraždu,“ zachechtal se Pong, který to celé sledoval ze schodů.

„Naopak, bylo zbytečný, aby ho zabil někdo jiný. Ten stařec si to nezasloužil. Dělejte, co musíte,“ řekl Zakázaný císař a uvědomil si, že zůstal naprosto sám.

„To je pocit, co?“ zasmál se Pong podruhé, protože pochopil, nad čím vládce přemýšlí.

„Ty seš...“ začal se ptát Zakázaný císař.

„Dobře víš kdo sem,“ řekl Pong a čekal, jaká moudrost z císaře vypadne. Ten se nadechl a s odporem odpověděl.

„Ty seš zkrvvenej zmrď, kterej zabil hromadu jinejch zkrvvenejch zmrďů.“

„Přesně tak, vyhladil sem celou tvoji zakázanou bandu zmrďů a tebe taky zabiju, zmrde zakázanej,“ hučel Pong a stoupal po zlatých schodech.

„Pongu, už je čas?“ zeptal se Blázen, který právě zapálil nové brko.

„Šéfe, měli bysme tohle trápení skončit, všichni sou unavený a je čas jít zase něco dělat. Hlavně byznys.“

„Skonči s ním nějak elegantně, ať nemáme trapnej konec,“ pověděl Kapitán a hodil pohled po Zakázaném císaři.

„Ty vole, postav se smrti čelem, pořád je ještě připojených několik miliard lidí, kteří sou zvědavý na tvůj konec.“

Panovník ve slavnostním obleku začal natahovat k breku.

„Pongu, todle bude ostuda, se na něj podívej,“ řekl Blázen, když scházel ze schodů.

„Šéfe, já si nějak poradím.“

Kapitán Blázen zastavil u Urghy, která už měla nachystané malé drony s kamerami, otevřený malý přenosový pult s několika displeji a jednoduchým stříhem obrazu.

„Kapitáne, diváci chtějí vidět krev.“

„Urgho, doufám, že se dočkaj, císař je nějak naměkko,“ řekl Blázen a vyndal ze zavazadla chlazenýho lahváče.

„Můj vůdce, dobrej nápad, že?“ zasmál se Kokot.

„Sundej ze sebe ty naškrobený hadry kašpare a postav se mi, jestli máš koule,“ řekl Pong a vytáhl ocelovou jídelní hůlku.

„Já mám jenom jednu,“ špitl císař a začal svlékat oblečení.

Když stál vedle svého trůnu jenom v císařských zlatých spodcích, podíval se po svém katovi a klekl na všechny čtyři.

Takovej brek, křik a nařikání, že nechce zemřít mockrát svět nezažil. Plazící nahý Zakázaný císař předváděl divadlo, že by se byl Pong nejraději urazil a opovrženě odešel pryč. Jenže ho zarazila Urgha.

„Pongu, něco s ním udělej, všichni chtěj vidět krev.“

„Co s ním mám dělat, vždyť je ubožák posranej až za ušima, vždyť je to trapný.“

„Pongu, prostě to skonči, udělej nějaký efektní trik a skonči to,“ poradila mu Urgha.

Vztekem šílený Pong chodil kolem zlatého trůnu a přemýšlel. Zakázaný císař se mezitím stihl pochcat a posrat a ještě v tom všem vyválet.

„To snad není možný, to sem ještě nezažil,“ zakřičel Pong, rychle se přiblížil k císaři, vzal ho s odporem za bradu a pohlédl do jeho krví podlitých vyděšených očí.

Jídelní hůlka se zableskla a projela císaři skrz bradu do hlavy. Zarazil ji hluboko, aby nešla vytáhnout.

Oči Zakázaného císaře pomalu vyhasínaly a Pong opovrženě odhodil jeho mrtvou hlavu na zem.

„Šéfe, tady sme hotovi.“

„Vidím,“ odpověděl Blázen, který s Kokotem a Urgou rozlévali po trůnní místnosti benzín z kanystrů.

Pong sešel po schodech a připojil se k přátelům. Naposledy pohlédl na zlatý císařský trůn a společně vedle sebe odešli do světla přicházejícího z otevřených dveří.

Ve dveřích se ještě jednou otočili, Blázen vytáhl zapalovač, škrtl a hodil do zvětšující louže benzinu.

„Jupíáej, blbečku.“

Venku vládl chaos. Všichni přítomní chtěli vidět slavného Kapitána Blázna a ještě slavnějšího šílence Ponga. Matka se svými po zuby ozbrojenými dívkami začala dělat pořádek a pozvala Blázna a jeho posádku na Zakázanou planetu, kde již připravila pohoštění pro nejvybranější a nejbohatší klientelu.

Matka byla čistokrevná podnikatelka a velmi rychle vyčuchala byznys. Otevřela luxusní bordel Amazonek, který se časem docela rozrostl, takže celá bývalá Zakázaná říše se stala největším bordelem ve vesmíru. S výhradní dodávkou drog veškerých od společnosti Pong & Co.

Co bylo však významnější, Pong se vyvražděním celé říše proslavil a stal nejobávanějším žijícím mužem všech známých vesmírů a neznámých realit.